

MOCRO MAFFIA

HOE HAMZA B. DE SCHRIK VAN AMSTERDAM WERD

Levenslang eist justitie tegen de vermeende Staatsliedenbuurt-schutters. Een heldere boodschap: wie met kalasjnikovs op burgers en agenten schiet, mag zich niet onaantastbaar wanen. Ook niet in Marokko. Daar werd Hamza B. veroordeeld tot twintig jaar cel. Het verhaal van een straatjoch met een mooie glimlach dat een gevreesde gangster werd.

Tekst: Jens Olde Kalter

Met de kinderen naar de kermis wat een feest, Ik was er zelf al zoveel jaren niet geweest. Met de kinderen naar de kermis, met de kinderen aan de zwier, voel ik me twintig jaren jonger, op de kermis is plezier.

Eigenlijk heeft Frits Werner die dag niet zo'n zin in kermis. Zo'n feest als ooit door André Hazes bezongen is het op de Amsterdamse Jan van Galenstraat-kermis al lang niet meer. Maar nu het festijn weer in de buurt is neergestreken hebben zijn dochters het nergens anders meer over. Hij koopt dan ook maar een suikerspin voor de jongste van acht jaar en wat botsauto-munten voor de oudste van vijftien. Als de zusjes samen rondcrossen ziet Werner meteen waarom hij in de eerste plaats al niet naar de kermis wilde; opgeschoten Marokkaantjes die de botsauto's terroriseren en al gauw ook zijn eigen dochters. Eerst worden de meisjes door één botsauto geramd, wat nog soort van de bedoeling is. Dan krij-

gen ze het van alle kanten te verduren, waarbij er wordt gejoeld, geschreeuwd en obscene gebaren worden gemaakt. 'Kom er maar uit,' gebaart Werner naar zijn dochters. Terwijl de meisjes naar hem toelopen, ziet hij de botsautojongens oogcontact maken met hun vrienden langs de kant, die zijn dochters beginnen te achtervolgen, voor hun voeten spugen en de oudste voor 'hoerr' uitmaken. Bang om in te grijpen is Werner niet. Toen kickboksen naar Nederland kwam, stond hij meteen al vooraan en als portier had hij jarenlang met wel grotere debielen over straat gerold. Eerst zijn het er vier, maar terwijl hij zijn dochters van het terrein probeert te loodsen zijn het er al snel acht, en dan twaalf. 'Wat moet jij dan ouwe flikker,' roepen ze spugend naar Werner die zich

opeens omcirkeld weet en beseft dat het een lange dag gaat worden. 'Jammer dat dit voor de ogen van mijn meiden moet gebeuren,' denkt hij terwijl hij een paar van de gezichten goed in zijn hoofd prent en zichzelf heilig belooft er twee of drie mee te nemen. Net als hij in wil stappen om in elk geval iets van de regio in het aanstaande gevecht te behouden, springt er een lange jongen tussen hem en zijn doelwit in wiens gezicht Werner duidelijk niet had gescand. 'Opkankeren jullie,' roept de jongen naar de groep, waarna hij op Arabisch overschakelt. Wat hij zegt, weet Werner niet, maar nu het hele zootje naar de grond staart is het wel duidelijk dat hen de les wordt gelezen. 'Kijk goed,' roept de jongen dan weer in plat Amsterdams. 'Kijk goed naar deze man. Wie hem aanraakt maak ik kapot.' Dan draait de jongen

HET VALT OP DAT DE VRIENDEN DIE HIJ BEZOECT MEESTAL NIET VOOR EEN FIETSENDIEFSTAL ZITTEN

zich naar Werner toe en ziet hij wie het is. Hij heeft hem zeker drie jaar niet gezien. Drie jaar waarin het jochie zeker een kop groter is geworden en minstens tien kilo zwaarder. Toen het joch twaalf was kwam hij de kickboksschool in de Staatsliedenbuurt binnenlopen. Hij reikte toen tot Werners borst, was mager als een kriekip maar had een glimlach waar de trainer direct van was gecharmeerd. Bovendien had hij talent voor kickboksen, zag Werner al snel. Hij nam hem apart op de pads, de stoot- en trapkusens. 'Wow,' zei het joch na afloop, 'zo heb ik nog nooit getraind meneer. Geeft u hier vaker les?' 'Als jij dat wil wel,' had Werner gezegd. Van sportschooleigenaar Erwin van der Meulen hoort Werner dat het joch veel op straat hangt, daar voor de duvel en tien man tegelijk niet bang is, maar soms ook gewoon een dag niet eet. Van der Meulen ging dan ook wel eens bij diens ouders in Bos en Lommer langs om over kleine Hamza te praten. Vader was al aardig op leeftijd en praatte zijn zoon dan streng toe. Ook Hamza's oudere broer deed een duit in het zakje. Maar zij konden net als Werner en Van der Meulen niet voorkomen dat Hamza op straat zijn eigen plan trok.

MAFKEES

Het was ruim drie jaar geleden dat Hamza voor het laatst in de sportschool was geweest, om de door hem zo geliefde sport te beoefenen waarin hij volgens Werner een grote had kunnen worden. Hamza was inderdaad een grote geworden, stelde Werner vast. Maar dan op straat, waar de jongens zich alleen door de directeur laten commanderen. Geheel in lijn met zijn streetcred is hij dan al regelmatig door de politie opgepakt, al is dat klein bier - vechten, roven en een beetje pikken - vergeleken met de manier waarop de familiekwesties

THE BULLDOG. Waar Hamza het opnam tegen een dozijn Satudarah-bikers.

CHARMANT. Talentje Hamza (met petje) komt op zijn twaalfde de kickboksschool in de Staatsliedenbuurt binnenlopen.

binnen de B.-clan worden opgelost. Tot 2005 is Hamza's zus H. gelukkig getrouwd met Abdelkhalik Belhaj. Dan steken er geruchten van overspel de kop op. Ze scheiden, waarna de familie B. het al gauw niet meer zo op de ex-zwager/schoonzoon heeft. In april 2004 loopt Belhaj alleen naar huis als hij naar eigen zeggen wordt opgewacht door Hamza, diens vader (die in Marokko al eens een zestien maanden in voorarrest zat wegens hasjhandel) en een derde persoon die hem naar eigen zeggen en onder het toezicht oog van omstanders zo hard met een koevoet op zijn hoofd slaan dat hij met de ambulance moet worden afgevoerd. Hij doet aangifte van de mishandeling, maar omdat niemand getuigt, leidt het tot niets. Vier maanden later, in augustus, tuft hij stapvoets in de auto door Tarquist, een Rif-stadje in de buurt van Al Hoceima, als er plots met een ijzeren staaf op de auto wordt gebeukt. Het is zwager

Hamza die, als Belhaj uitstapt, fysiek al een maatje te groot blijkt, ook zonder de staaf in zijn handen. Het verhaal wordt door Hamza niet ontkend, al heeft hij zijn eigen lezing van de gebeurtenissen. 'Ik liep op straat, hij reed langs en schold me uit voor mafkees, dus toen riep ik: *Wat mafkees!* En: 'Abdelkhalik stapte uit met zo'n stuurslot in zijn hand en haalde uit. Ik heb dat ding af kunnen pakken en toen was ik aan de beurt.' Hoe dan ook, de Marokkaanse rechter was in elk geval van mening dat beiden schuldig waren, gezien de drie maanden voorwaardelijk die hij de gewezen zwagers oplegt. Maar mocht Belhaj denken dat de familie-eer van de B.'s na twee zware mishandelingen wel genoeg is hersteld, heeft hij het mis. In 2007 wordt Belhaj na een potje voetbal door zijn kennis Mohammed gebeld. Mohammed heeft zijn hulp nodig heeft. Als Belhaj Mohammed bij een andere kennis (Hussein) oppikt, rijden ze naar Belhaj' eigen huis, in de Amsterdamse Burgemeester van Leeuwenlaan. Wanneer hij uitstapt blijven Mohammed en Hussein in de auto zitten, wat Abdelkhalik vreemd vindt. Pas bij de voordeur, wanneer – in

de lezing van Belhaj – Hamza van achter de bouwcontainers tevoorschijn komt en liefst elf keer de trekker overhaalt, begrijpt hij nog net waarom. Dan wordt het zwart.

LULVERHAAL

Net als Belhaj verdenkt ook justitie Hamza B. van de aanslag, maar omdat Hussein 'zat te bellen in de auto' en dus niks heeft gezien, en Mohammed domweg niets wil zeggen, komt Hamza na vijf maanden op vrije voeten. Steeds wordt Hamza B. met zware geweldsmisdrijven in verband gebracht, zoals het plegen van een overval op een Albert Heijn-filiaal in Amsterdam eind mei 2008 (ook hier uiteindelijk geen bewijs). Daarnaast zou hij twee Franse Marokkanen bij een mislukte ripdeal in de buurt van Breda in de benen hebben geschoten. 'Ook weer zo'n lulverhaal,' zegt Hamza, die er vanuit zijn cel best even op in wil gaan. 'Als ik iemand wil rippen dan ga ik hem niet knallen, want dan heb ik toch een veel groter probleem? Bovendien kan ik daarna geen geld meer met mijn wapen verdienen omdat het dan niet meer schoon is. En ik

rip gewoon geen mensen.' Best geestig in dat kader is dan ook het filmpje uit 2010 waar Hamza en een vriend door RTV Noord-Holland voor de camera worden gehaald nadat ze een amokmaker op straat ontwapenden waarna ze het pistool aan de politie overhandigden. 'Het was wel wat onwennig omdat ik nooit eerder een vuurwapen in het echt heb gezien,' zei hij daarin met droge ogen. Of er op het hoofdbureau van politie ook zo om is gelachen is echter zeer de vraag. Hamza B. mag in juridische zin de dans dan steeds ontspringen, het valt de recherche wel op met wie hij omgaat en dat de vrienden die hij in de gevangenis bezoekt meestal niet voor een fietsendiefstal zitten.

In 2011 zit Hamza B. met twee vrienden aan de bar bij café-coffeeshop de Bulldog aan het Leidseplein in Amsterdam waar hij woorden krijgt met een voorman van motorclub Satudarah. De vrienden vinden het dan een goed moment om te vertrekken, maar Hamza lijkt het een beter plan om in zijn eentje tegen twaalf Satudarah-jongens te blijven staan. Of hij daar uiteindelijk, liggend op de grond en barkrukken kappend, nog steeds zo overdenkt, vertelt het verhaal niet. Wel dat de tent een puinhoop is, dat de portiers hem uiteindelijk ontzetten en dat de politie op straat vraagt of hij aangifte wil doen. Als de agenten echter zijn naam op zijn legitimatie lezen, verdwijnt daarmee ter plekke iedere zin om deze

DE HEL VAN TANGER. De beruchte Marokkaanse gevangenis waar Hamza wegwijnt.

mishandelde burger van dienst te zijn. 'Zoek het lekker uit,' is de boodschap. In oktober 2011 is de Rabobank in Amsterdam-Noord doelwit van een gewelddadige roof. Twee overvallers gaan er vermoed op een scooter met de buit van ruim een half miljoen euro

vandoor. Probleem is alleen dat er net een filmploeg van Geen-Stijl op het plein is die de mannen filmt. De recherche lijkt weinig twijfel over de identiteit van de bestuurder te kennen: Hamza B. Die loopt december 2011 samen met een vriend doodgemoedereerd een

koffiehuis in Amsterdam-West binnen, al was het hem wel opgevallen dat er opeens zoveel blanke gasten in de straat lopen. Als hij na een potje *Mens erger je niet* weer naar buiten loopt en het arrestatieteam (AT) op hem af ziet stormen, begrijpt hij waarom. Het AT is alleen zo op Hamza gespitst dat ze niet in de gaten hebben wie ze als bijvangst tegen het asfalt werken. 'Omhoog kijken en oprotten,' zegt het AT dan ook tegen Hamza's vriend die in verband met zijn betrokkenheid bij een zeer gewelddadige overval op een Rabobank in Driebergen al maanden op de Nationale Opsporingslijst staat en zich derhalve van valse papieren bedient. Meer aansporing om op te roffen heeft Karim el M. niet nodig.

'ALS IK IEMAND WIL RIPPEN DAN GA IK HEM NIET KNALLEN, WANT DAN HEB IK TOCH EEN VEEL GROTER PROBLEEM?'

Opnieuw kijkt Hamza een langdurig verblijf achter de celdeur tegemoet. Opnieuw ontspringt hij bij gebrek aan bewijs de dans, alsof het aan hem kleeft.

OORLOGSFILM

Dan maar af en toe hinderlijk stalken, moet de politie denken. Want als Frits Werner zijn voormalige pupil najaar 2012 in een anoniem autootje met een dikke ketting om zijn nek en twee bloedmooie meiden door Bos en Lommer ziet rijden, valt hem nog iets op. Terwijl Hamza een praatje vanuit de auto maakt, kijkt hij voortdurend in zijn spiegels. 'Wacht hier effe Frits, ik rij effe een rondje,' zegt Hamza die vervolgens door een politie-wagen wordt geschaduwd.

Het is waarschijnlijk de laatste keer dat Werner Hamza B. voorlopig zal zien. Op 29 december van dat jaar veranderen vier of vijf schutters de Amsterdamse Staatsliedenbuurt (om de hoek bij Hamza B.'s voormalige sportschool) in een set van een oorlogsfilm.

Bewoners zien hoe er uit een rijdende Audi RS4 met automatische wapens op voor hun leven rennende, maar stervende jongemannen wordt geschoten. Een van de beoogde doelwitten brengt zich in veiligheid door in het water tussen de woonboten te springen. Vervolgens gaat de Audi er vandoor om ter hoogte van het Westelijk Havengebied nietsontziend het vuur op twee achtereenvolgende motoragenten te openen, die de moordaan-slag wonderbaarlijk genoeg kunnen na vertellen. Kennelijk zorgt het schieten op de politie voor zoveel stress (dan weet je dat je binnen een minuut het hele Amsterdamse korps op je dak krijgt), dat de schutters de Audi in de buurt dumpen zonder hem in brand te steken. Een cadeautje voor de technische recherche. Zo wordt er DNA op de hoofdsteunen van de voorstoelen gevonden dat al snel aan een twee verdachten kan worden gekoppeld. Eén daarvan is Hamza B. Hij zou de auto bestuurd hebben. Met de nadruk op 'zou hebben'. Het bewijs tegen Hamza bestaat naast CIE-informatie (wel bruikbaar om verder mee te spitten, maar niet als bewijs), voornamelijk uit 'hele' en 'halve' DNA-sporen. Maar het probleem met DNA is vaak dat het er wel kan zitten, maar niet duidelijk is hoe en wanneer het er terecht is gekomen. Een argument dat door de verdediging

van Hamza's medeverdachten in de rechtstaat Nederland vakkundig is uitgemolken. Die kans lijkt Hamza te hebben verspeeld door de dag nadat één van die medeverdachten door de politie in z'n bil werd geschoten naar Marokko te vluchten. Was hij soms vergeten dat Nederland sinds de afsluiting van het 'Verdrag Wederzijdse Rechtshulp Strafzaken' zijn strafdossier gewoon over de schutting van het Rifgebergte heen kan gooien en daar 'veel plezier ermee' kan roepen? Zelf zegt hij dat hij 'niet zo'n planner' is en dat hij gewoon toevallig binnen 24 uur na de arrestatie van zijn maat naar Tanger ging omdat hij daar zin in had. Dat hij vanuit de op Gibraltar uitkijkende

**DE AGENTEN
BEGINNEN TE
LACHEN. 'ZWIJG-
RECHT? HAHA.
WELKOM IN
MAROKKO'**

havenstad telefonisch bij een broer van een medeverdachte informeert of 'ze DNA op die guns uit de sloot hebben gevonden' en of 'er al nieuwe stukken zijn' vindt hij zelf niet zo vreemd. 'Ik hoorde zoveel geklets uit de tamtam en op internet over mezelf dat ik gewoon wilde weten hoe het zat.' Ook zijn DNA op de bestuurdersstoel in de moord-Audi kan hij prima verklaren. 'Kijk vriend, dat is een adrenaline-auto. Als iemand jou belt en zegt Hé, ik pik je op met een RS Audi, we gaan stukkie rijden. Nou geloof mij, dan laat je alles uit je handen vallen. Dus ik heb in die auto gezeten. Maar niet op de 29ste.'

GEEN BIVAKMUTS

Het probleem is alleen dat hij dat in Nederland prima aan een rechter uit had kunnen leggen en dat die het al dan niet erg toevallig zou vinden. Of dat in Marokko kan, is maar de vraag. Nadat hij op het vliegveld van Tanger was gearresteerd en naar het bureau was overgebracht, riep hij – ten overstaan van enkel Marokkaanse politiemensen – zich op zijn zwijgrecht te zullen beroepen. 'Zwijgrecht,' begonnen de agenten volgens B. te lachen. 'Mwahaha. Nou, welkom in Marokko.' Eerst wil hij er niet te veel op ingaan. Later heeft hij het over vier slopende verhoordagen op een krukje met hand en enkelboeien. Als de gewezen A-klasse kickbokser niet voor het vuistgeweld zwicht, wordt er naar zijn zeggen gedreigd om 'op stroom over te schakelen.' Daarbij zou hem continu verzocht zijn te

FAMILIERUZIE. Ex-zwager laat schotwonden zien. Cadeautje van Hamza?

STRAATVECHTER. Hamza (rechts) had meestal aan zijn vuisten genoeg.

bekennen in ruil voor strafvermindering. Hij bekent niet. De rechter moet het dus doen met wat er in het Nederlandse dossier staat, althans met de vertaling daarvan. En daar schort het aan. Zo verklaart

verschil kan betekenen tussen vrijspraak en levenslang of in B.'s geval tussen vrijspraak en de twintig jaar waartoe hij december 2014 tot wordt veroordeeld. Dat het Marokkaans dossier verder aardig wat feiten bevat die op zichzelf al tot een veroordeling van B. zouden kunnen leiden doet daarbij niet ter zake. Nederlandse staatsburgers horen nou eenmaal niet te worden veroordeeld op basis van niet bestaand bewijs. Ook niet als hun strafdossier op basis van een verdrag aan een ander land wordt overgedragen en zij in dat land worden berecht. Dat het vanaf dat moment 'om een Marokkaanse aangelegenheid gaat', zoals het OM stelde, is wel erg makkelijk. Het gaat hier tenslotte niet om een parkeerbon.

Toen wij B.'s proces eind vorig jaar bijwoonden speelde dit probleem ook. 'Al moet ik in Guantanamo zitten of de EBI,' zei B., 'als ik maar een eerlijk proces krijg.' Dat heeft hij dus niet gekregen, zo laat nu ook het OM weten. Hoe de kardinale fout in de Marokkaanse versie is gesloten, weet het OM ook niet. 'We hebben het door drie tolken laten vertalen,' aldus de naar Marokko meegereisde woordvoester destijds. Maar justitie had al in het eerste stadium van de vervolging kunnen weten dat het

hier op uit zou draaien, aldus Hamza B. zelf. Die laat vanuit de gevangenis van Tanger weten dat 'mevrouw Maaïke' er bij was, doelend op de aanwezigheid van zaaksofficier Maaïke van Kampen, toen hij in 2013 door de Marokkaanse onderzoeksrechter werd geconfronteerd met de 'verklaring' van Benaouf A. 'Ik begon te lachen, en zij een beetje schaapachtig kijken, net als die rechercheur die erbij was.' Had justitie dus kunnen weten dat de Marokkanen zo zwaar op de niet bestaande getuigenis zouden gaan zitten? 'Absoluut niet,' zegt persofficier Eveline Smit namens Ovj Maaïke van Kampen. 'Mevrouw van Kampen is inderdaad bij dat gesprek met de onderzoeksrechter geweest, maar zij ontkent dat de verklaring van Benaouf A. ter sprake kwam.' Hamza B. wacht ondertussen zijn hoger beroep af in de gevangenis van Tanger. 'Ik ben er van geschrokken dat iemand in de functie van officier van justitie zoiets ontkent terwijl zij juist de Marokkaanse collega's erop had moeten wijzen. Ze rent tweeënhalve jaar achter me aan, vliegt van verhoor naar verhoor en weet precies wat daar gezegd is. En nu, drieënhalve maand na mijn veroordeling tot twintig jaar, is de vertaling van mijn vonnis opeens klaar en blijkt dat het bewijs niet deugt. Beetje verdacht, vind je niet?' Ten slotte zegt hij: 'Weet je, meestal naai ik vrouwen. Maar nu ben ik door een vrouw genaaid.' **R**